

spronkelijk had gerekend. Zoo was het zijkanaal G indertijd door de Kanaalmaatschappij verdiept, waarbij ter wille van Zaandam de diepte over een lengte van 1100 M. is gebracht op 5 M. — A.P. Voor de verdieping van het Noordzeekanaal zelf, toch zeker evenzeer in het belang van Zaandam als van Amsterdam, was van Zaandam geen subsidie verlangd. Gevraagd werd voorts of de nieuwe schutsluis nu in het vervolg tolvrij zal zijn. Ook vreesde men, dat men nog niet aan het eind der subsidiën zou zijn, met het oog op eene gewenschte verdieping der Binnenzaan.

Hiertegen werd aangevoerd, dat de meening eener bevoordeeling van Zaandam op een scheeve voorstelling berust. Het was waar, dat bij het maken der havenwerken de aannemingsom was meegevallen, doch voor het maken der bijkomstige werken had Zaandam geen subsidie gehad, zoodat het die geheel uit eigen kas had betaald.

Verder werd door de leden hier aan 't woord opgemerkt, dat bij deze zaak wel degelijk een algemeen belang is betrokken. Tot staving hiervan werd gewezen op het feit, dat jaarlijks ongeveer 30.000 schepen met meer dan een miljoen tonnen inhoud, en verder nog van 1000 tot 1300 houtvloten moeten worden geschut. Dat is dus gemiddeld ongeveer 90 per dag. Onder die schepen zijn bijna 10.000 stoomboten en ongeveer 4.000 Zuiderzeevaartuigen. Een grooter sluis is dus niet alleen noodig omdat de bestaande te klein is om groote schepen door te laten, maar ook, omdat zij geen voldoende aantal kan schutten.

De tolheffing komt niet ten voordeele van Zaandam. Deze gemeente doet niets dan het werk voor gemeenschappelijke rekening uitvoeren; na voltooiing gaat de nieuwe sluis in eigendom over aan het hoogheemraadschap van de uitwaterende sluisen in Kennemerland en Westfriesland, dat ook de zorg voor beheer, onderhoud en bediening op zich neemt. Dit hoogheemraadschap heeft een verkregen recht op tolheffing, zoodat de concessie daartoe moeilijk geweigerd kan worden.

De verdieping der Binnenzaan wordt door bedoelde leden niet noodig geacht en is in elk geval eene geheel op zich zelf staande zaak.

Vastgesteld den 5den Juli 1900.

LAAN.
VAN LIER.
DIJCKMEESTER.
REEKERS.
SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot verklaring van het algemeen nut der onteigening voor het maken van eene nieuwe brug over het Noordzeekanaal in den spoorweg Haarlem—Uitgeest en voor de verlegging van de spoorwegen Haarlem—Uitgeest en Velsen—IJmuiden. (190)

De bespreking van dit wetsvoorstel bepaalde zich tot een woord van waardeering over de verlaging van de brug in verband met de belangen van 'slands verdediging.

Vastgesteld 5 Juli 1900.

LAAN.
VAN LIER.
DIJCKMEESTER.
REEKERS.
SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet, houdende verklaring van het algemeen nut der onteigening van eigendommen, noodig voor den aanleg van eene visschershaven te Scheveningen. (186)

Het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp gaf aanleiding tot de opmerking, dat bij deze onteigening voor de eerste maal zich een geval voordoet van onteigening van eigendommen, die reeds ten name staan van de onteigenende partij.

Gevraagd werd of dit in de toepassing geene aanleiding kan geven tot bezwaren.

Vastgesteld 5 Juli 1900.

LAAN.
VAN LIER.
DIJCKMEESTER.
REEKERS.
SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over de ontwerpen van wet: (189)

1°. tot goedkeuring van de op 29 Juli 1899 te 's-Gravenhage gesloten overeenkomst betreffende de toepassing op den zeeoorlog van de beginselen van de Conventie van Genève van 22 Augustus 1864, en

2°. tot goedkeuring van de overeenkomst betreffende de wetten en gebruiken van den oorlog te land op 29 Juli 1899 te 's-Gravenhage gesloten.

Bij het afdeelingsonderzoek van deze wetsontwerpen waren er eenige leden, die de verklaring aflegden, dat zij in het algemeen geen hooge verwachtingen koesterden van de resultaten der internationale vredesconferentie en in het bijzonder geen groote waarde hechtten aan het vaststellen van regelen, waarvan de nakoming voor een groot deel afhankelijk zou zijn van de ontwikkeling en de goede trouw der contracteerende Staten.

Gebeurtenissen van de allerlaatste dagen toonden, volgens deze leden, aan, dat, althans met betrekking tot een onder-teekenaar van één der tractaten, twijfel aangaande het in genoegzame mate aanwezig zijn der bovenvermelde voorwaarden niet geheel ongerechtvaardigd is te achten. Om deze redenen behielden zich zelfs enkele leden voor om, indien stemming verlangd werd, hunne stem tegen de goedkeuring der overeenkomst uit te brengen. Alleen dan, zeiden zij, zouden hunne bezwaren worden opgeheven, indien er een opperste hof bestond, welks beslissingen executoriaal konden worden verklaard.

Andere leden verklaarden echter, zonder ook hunnerzijds hunne verwachtingen aangaande de praktische resultaten dezer internationale overeenkomsten hoog op te voeren, met genoegen tot de totstandkoming daarvan te zullen medewerken.

Vastgesteld 5 Juli 1900.

DE JONG.
FENNEMA.
GODIN DE BEAUFORT.
ROELL.
VAN WELDEREN RENGERS.